Stephen Baxter

Nejlepší zbroj

Gritve je pusté místo, nic víc než pár kovářských výhní a říhajících sopouchů, ztracených v nekonečné stepi jihovýchodně od Ledové země. Ve dne vysílají zakrslí obyvatelé vesnice daleko do nehostinné tundry ozvěnu hřmotu zpracovávaného kovu, zatímco v noci stoupá z výhní pestrobarevný dým, zabarvený pekelnou oranží. V té době trpasličí řemeslníci pijí, zpívají své huhlavé písně a systematicky se přejídají.

Jednoho zachmuřeného rána k vesnici dorazil z východu, ze země Temného pána, Frayol. Temný rytíř přišel pěšky, dlouhým a neklidným krokem a plášť v barvě půlnoční oblohy se mu vlnil kolem ramen jako netopýří křídla. Chladné slunce Gritve se mu odráželo od hladké černé kůže a oči měl jako z kamene. Jeho boty se ztrácely pod prachem nasbíraným během dlouhých nocí a dní.

Trpaslíkům se zjevil jako vycházející temné slunce. Obyvatelé vesnice jako jeden muž porozuměli a zachvěli se. Frayol byl nejmocnější z Temných rytířů a jeho rukavice třísnila krev snad stovky šampiónů. Každý na Severním světadíle už dnes věděl, že ho vyzval na souboj nejlepší rytíř Ledové země – Corpete.

Ať už to bylo tím vyzváním, nebo dlouhou a studenou cestou, Frayol byl ve špatné náladě. To znamená nebezpečný. Jenže trpaslíci ho rádi přivítají, měl by jim přinést obrovský zisk…

Pod Frayolovýma botama okovanýma ocelí tiše cinkala zmrzlá zem.

Mistři řemeslníci Gritve probrali kopanci k životu učedníky, vyložili před dílny zboží a krátkými prsty si pročesali vousy.

Chatrče dílen, zčernalé sazemi, olejem a potem celých generací do jednotného hnědočerného odstínu, se kolem Frayola rozkládaly jako přerostlé kravince. Ve vchodech stáli pokřivení trpaslíci ve špinavých halenách a potrhaných kalhotách a neohrabaně se uklánělí.

Celé místo páchlo jako dlouho nečištěný krb.

Od chvíle, kdy Frayol odpřisáhl věrnost Temnému pánu, provedli mu černí mágové na těle i na duchu mnoho změn a k jejich neposledním darům patřilo i to, že mu stačil jen tu a tam doušek vzduchu. V téhle chvíli použil palec a ukazovák, aby zapečetil nos proti strašlivému zápachu, a nechal modifikované plíce bublat a vřít v hrudi bez kyslíku.

Jediná škoda je, pomyslel si kysele, že si stejným způsobem nemůže utěsnit i oči a uši. Jaká ironie je v tom, že on, při své moci, jasnosti myšlenek a nezávislosti jednání, které získal jako temný rytíř, musí stále ještě jednat s takovými, jako jsou ti z Gritve!

Největší dílna měla tvar velkého koláče z kůže a uschlého bláta, tyčila se mu sotva kousek nad hlavu a ve středu ji prorážel hrubý komín výhně. Její vlastník se vytáhl do celé výše a upřel na Rytíře pyšný pohled. Byl to holohlavý trpaslík s protáhlou tváří, zástěrou pokrytou ztvrdlým blátem a s černými, mírně přešedlými vousy, které mu sahaly až do pasu. Za ním se krčil mladší trpaslík, v nejšpinavější haleně, jakou kdy Frayol viděl. Vousy toho mladšího byly husté, ale světlé a kudrnaté.

„Tohle je Území zbrojířů?“ zeptal se Frayol mírně.

„Jistěže, pane!“ odpověděl řemeslník hlubokým a vláčným hlasem, který by mohl patřit herci. „Jmenuji se Berg a jsem syn Berga. Jsem mistr zbrojíř, mimořádný člen Společnosti diplomovaných zbrojířů.“

Frayol vycenil zuby a potichu zasyčel.

Berg rychle pokračoval „…a vítám vás, sire Frayole, do své světově proslulé dílny! Dovolte, abych vás ujistil, sire,“ a na trpaslíkově tváři se objevil výraz komické zachmuřilosti, „že nebudete litovat, jestli si mezi mým zbožím najdete výstroj pro své nadcházející utkání…“

„Dovol, abych ti řekl, co jsi,“ oznámil mu Frayol lhostejným hlasem.

„Budu rád, když mi to řeknete, sire.“

„Nejsi dost dobrý ani k tomu, abys mi oškrabával hnůj z bot, natož abys se mnou probíral mé záležitosti. Tak. Teď mi přines své nejlepší kusy. Jestli jsou alespoň trochu lepší, než špatné, mohl bych uvažovat o tom, že si z nich nějaký vyberu. Dokonce by mě mohlo

napadnout, že ti zaplatím! Ale jestli budou horší, vytřu si s nimi zadek a pak si ho vytřu i s tebou.“

Trpaslík horlivě přikyvoval a ranní slunce se mu odráželo na holé hlavě. „Děkuji vám, sire, že jste mi všechno vysvětlil,“ prohlásil. „Rád bych vás požádal o shovívavou trpělivost…“

Frayol nasál vzduch mezi zuby.

„… jen na několik okamžiků,“ dokončil Berg plynule, „než se shodneme na jednoznačném významu slova ‚nejlepší‘.“

Frayol otevřel ústa a rychle je zase zavřel. „Nejlepší znamená nejlepší.“

„Samozřejmě,“ zvolal horlivě trpaslík, „ale nejlepší k čemu? Sire rytíři, žijeme ve složité době. Ti zločinní Mečíři ženou technologii výroby mečů dost znepokojující rychlostí a jediné, co můžeme my, ubozí Zbrojíři, dělat, je vyrábět pancíře a zbroj, které by byly více méně jejich protiváhou.“

„Brnění je brnění, zakrslíku.“

„Jak jste geniálně poznamenal před několika okamžiky,“ prohlásil trpaslík s tím nejslabším náznakem suchého humoru, „nejlepší je nejlepší. Ale je také každý meč jenom meč?“ Pomalu roztáhl paže a pozvedl je dramatickým gestem k nebi. Frayol si pomyslel, že ty malé prsty vypadají, jako by mu **z** nich někdo ukousl první články. „Keete!“ vykřikl Berg a učedník, který se stále ještě ukrýval za mistrovými zády sebou trhl. „Keete, přines nám – Bílou sovu!“

A zatímco Berg setrval ve své dramatické póze, zmizel druhý trpaslík za koženým závěsem, který zakrýval vchod do dílny. Několik minut se zevnitř ozývaly zvuky přehazovaných předmětů a tlumené kletby, pak se Keet znovu objevil ve vchodu. Rukama svíral ozdobnou, zlatem vykládanou rukojeť. Blýskavá čepel, dvakrát delší než on, za ním v promrzlé zemi nechávala hlubokou stopu.

Berg od učedníka převzal meč a sténaje námahou jej pozvedl v parodickém postoji válečníka. „Bílá sova. Jeden z nejnovějších mečů, které mají vlastní jména.“

Frayol si pozorně prohlédl štíhlou lesklou zbraň. „Dětské chcanky.“

„Samozřejmě, že se tak může někomu jako jsi ty, sire, jevit," přikývl Berg, „ale má nečekanou moc…" pozvedl čepel před obličej a krátká předloktí se mu roztřásla námahou. „… lovit!" vykřikl. Meč se vytrhl trpaslíkovi z rukou a Berg potácivě ustoupil. Meč se vznášel ve vzduchu a natáčel se sem a tam jako kompasová střelka. Nakonec očividně dospěl k nějakému rozhodnutí a dal se do pohybu nad zmrzlou zemí. Letěl ve výši lidského pasu a pohodlnou rychlostí pomalého klusu hladce klouzal kolem okolních dílen.

Frayol ho pozoroval se svěšenými koutky.

Berg si složil ruce přes vous na hrudi. „Bílá sova," opakoval zachmuřeně. „Docela nový typ kouzel typu najdi a zabij. A…"

Odněkud k nim dolehl bolestný řev a z oblaků kouře se ozval hlas: „Bergu, za to mi zaplatíš, ty bastarde!"

Berg rozpřáhl ruce. „No, zatím se jim nepodařilo vychytat všechny konstrukční vady."

Frayolův hlas zněl jako přesýpaný štěrk. „Proč plýtváš mou pozorností, skřete?"

„Abych vám, sire, předvedl, jakým protivenstvím musíme my, Zbrojíři, v dnešních dnech čelit! A sire," pokračoval a hnědé oči se mu rozšířily a naplnily smutkem, „také ukázat náklady, které je třeba investovat, a které potom musíme vyúčtovat v ceně…"

„Zaraz ty své žvásty o penězích, skrčenče. Jestli tě nechám naživu, dostaneš zaplaceno. Ale odmítám platit za něco, co mě ochrání jen před takovými věcmi, jako je ten létající nesmysl."

„Zajisté, sire, ale já vám předvedl jeden z nejobyčejnějších ‚chytrých mečů'." Znovu pozvedl ruce. „Posuďte například tohle. Keete! Teď přines Vychytralého…"

Další minuty přehazování v dílně a Keet, vlekoucí jiný meč, se znovu objevil na prahu. Tenhle byl ještě delší a štíhlejší, než předchozí. Když ho Berg uchopil za rukojeť, roztřásl se ve vzduchu jako list, křehký a dychtivý. Keet odklopýtal k hrubé stěně dílny, opřel se o ni a ruce si sepjal na přirození. Berg meči zašeptal: „Vychytralý – znič!" a pozvedl ruce, jako by pouštěl na svobodu uvězněného ptáka.

Meč, na jehož ostří se odrážel sluneční třpyt zředěný mlhou, se zvedl do výše hlavy. Chvíli se vznášel Frayolovi před obličejem

zdálo se, že si ho prohlíží a na zlomek vteřiny Temného rytíře napadlo, že se na něj ta věc vrhne. Jenže meč se nakonec obrátil a zamířil ke Keetovi.

Učedník zavyl a začal kolem sebe mávat rukama jako by odháněl dotěrný hmyz. Jenže Vychytralý se jeho neobratným pažím elegantně vyhnul a lehkým pícháním do ledvin přinutil učedníka otočit se tváří ke stěně.

Meč Keetovi rozťal halenu na zádech od pařezovitého krku až k zadku. Halena se z něj spíš oloupala, než spadla, protože lnula na silné vrstvě špíny a mastnoty. Keet se tiskl ke zdi dílny a škrábal po ní bezmocnýma malýma rukama. Vzduch se zdánlivě naplnil lesklým kovem, protože hrot meče, ostrý jako jehla začal rýt do zad ječícího učedníka řádky podivných slov.

Když byla Keetova záda plná, meč se na krátký okamžik zastavil, jako by kontroloval své dílo. Potom se pyšným, vlnitým letem vrátil do dílny a uložil se.

Keet se pokusil otočit, ale Frayol natáhl ruku a podržel ho. Při čtení pomalu pohyboval rty.

který teď slaví triumfy a v záchvatech radosti
sám vládne a chrání nás před tyranií nebes…

Bylo toho mnohem víc, ale vzápětí slova překryla krev, která učedníkovi prýštila z ran. Frayol si v duchu obracel ty podivné věty.

Berg kopl učedníka. „Při všem, co je svaté, Keete, uprav se!“

„Co to má znamenat, Zbrojíři?“

Trpaslík se k Frayolovi důvěrně naklonil. „Zaklínadla čerpají sílu z Jiného světa. Tohle je jen blábol, nesmysl z Jiného světa…“

Nesmysl?

Frayol potřásl hlavou a pokusil se vypudit z myšlenek ty strašidelné věty. „Trpaslíku, řekni mi, jaký užitek můžu mít z meče, který je tak ‚chytrý‘, že místo aby bojoval, škrabe verše?“

„Ach ano, sire, ale co když mezitím Mečíři vyřešili všechny konstrukční potíže? A měl byste uvážit i jiné konstrukční směry. Existuje meč jménem ‚Mnohozabiják‘. Můžete svému protivníkovi jedinou ranou současně useknout hlavu, rozpárat břicho, rozčtvrtit ho a ještě mu usekat prsty – jako když přistřihujete růže.“

Frayol se otřásl. „Proč zabíjet člověka víc než jednou?“

Trpaslík rozhodil ruce. „A potom," řekl pomalu, „je tady Corpete. Co s Corpetem?"

Frayol byl upocený, špinavý a znuděný a silný plášť ho v zakouřeném vzduchu tížil čím dál tím víc. Zjistil, že se mu začíná z té užvaněné hroudy sádla a řečí o cenách dělat špatně… ale v tomhle měl pravdu. Vážně, co s Corpetem?

„No?" vyštěkl.

„Corpete má nový meč," odtušil Berg pohřebním tónem. „Získal Boží spár."

Frayol se poškrabal na bradě. „O tom jsem nikdy neslyšel."

Po vrásčité a zachmuřené trpasličí tvári přeletěl kratičký záblesk úlevy. „Málokdo o něm slyšel, sire rytíři. Boží spár není jeden meč, ale mnoho mečů v jednom. My tomu odborně říkáme útočný systém mnohonásobné čepele… zaútočíte Spárem a na jeho čepeli se objeví stovka malých čepelí a hledají jako pátravé prsty tu nejmenší skulinku ve vašem brnění. Oči. Krk."

Frayol si to promyslel. „Možná, že by člověk mohl srážet ty malé čepele ze vzduchu, jako dotěrné mouchy."

Trpaslík zavrtěl prošedlou hlavou. „Jsou příliš rychlé, sire Frayole. Příliš chytré. Jsou dokonce lepší než reflexy takového rytíře, jako jste vy."

„Ukaž mi ten Spár. Chci se mu vysmát!"

„O tuhle poctu budete muset požádat Corpeteho," zabručel trpaslík a v hlase mu na okamžik zazněla neurčitá hrozba.

Frayol si to znovu celé obrátil v hlavě, ale trpaslíkova slova vstřebal váhavě a nerad. Ale přeci. Co když byla pravdivá?

„Jak je potřeba bojovat proti Spáru?"

Berg se rychle narovnal. „Můžete s ním bojovat jen v tom nejlepším brnění, sire. A tady bych vám mohl pomoci. Kdybyste vstoupil do mého ateliéru…"

Uvnitř dílny bylo tma jako v zavřených ústech. V jednom koutě se povalovaly dvě hrubé rohože a vedle nich plechové umyvadlo plné špinavé vody. Podlahu pokrývala směsice brambor, nahnilé zeleniny a kousků rozvařeného masa. Vzduch houstl pachem moči, výkalů a karbonu.

Všude kolem ležela brnění, leskla se černí a matným stříbrem a ve špinavé místnosti vypadala jako drahokamy v prachu. Byly tady hrudní pláty, helmice, stehenní pláty i náholenice, rukavice plátové i kroužkové, dřevěné i z kosti. Do všech byla vyryta, vkována, nebo intarzována značka mistra zbrojíře, stylizované obrácené „B“ v krvavé červeni. Nářadí, hlavně kladiva, kovadlinky a formy, leželo po zemi bez ladu a skladu, držadla a užívané plochy zčernalé věkovitým používáním.

Berg nabídl Temnému rytíři, aby si svlékl plášť, Frayol to udělal, přidal tak k nedýchatelné atmosféře ještě oblak prachu a podal plášť Keetovi. Učedník se nemohl ubránit tomu, aby neokukoval Frayolovu nahou hruď – uslzenýma očima přebíhal po obrovské rozloze ebenově černého hrudníku a marně hledal takové lidské znaky, jako jsou bradavky nebo pupek.

Berg se natáhl vzhůru a začal Frayolovi kolem prsou a bicepsů obtáčet kus špinavé pásky. Frayol zvedl mohutné paže a s nadějí čekal, že se Zbrojíř odváží komentovat zápach čtyř dní a nocí strávených na cestě, který se z něj linul. Jenže Zbrojíř byl profesionál. Když vyškrabával naměřené rozměry do břidlicové tabulky, nevyjadřovala jeho dlouhá tvář nic jiného než uvolněnou sebejistotu.

Když Berg skončil, bušili s Keetem několik minut do kovu a ohýbali plechy. Frayol je pozoroval se založenýma rukama a jen mimochodem a bez zájmu si všiml, že rány na Keetových zádech se začínají pod škraloupem zaschlé krve pomalu hojit. Pak skončili. Berg s Keetovou pomocí donesl hotové dílo Frayolovi. Frayol uchopil brnění jednou rukou a v kalném světle je pozvedl. Byla to dvojice plátů, hrudní a zádový, spojených pásky kůže okované ocelí. Pláty byly z jakéhosi neznámého kovu tak černého, že stěží odrážel světlo. Uprostřed každého z nich bylo vyryto Bergovo obrácené „B“. Kov byl na omak teplý. Na každém plátu se otvírala stovka růžových a vlhkých úst. Zmatený Frayol dokonce zahlédl, jak se v nich blýskají zuby a pohybují malé jazyky.

„Tohle,“ prohlásil, „je ta nejnechutnější věc, kterou jsem kdy viděl.“

„Matky těch dvou set kdysi lidských dětí by s vámi asi souhlasily… Ale jak dokonalá ochrana proti Spáru!“ zakrákoral Berg. „Stačí, abyste si vzal brnění na sebe a můžeme vám předvést, že…“

Frayol chytil Zbrojíře za krk. Trpaslík se dusil a jeho plnovous se rozlil po Frayolově černém předloktí. Druhou rukou narazil rytíř Bergovi brnění přes hlavu. Potom ho pustil. Zbrojíř se zapotácel, lapal pod dechu a masíroval si krk. Spodní okraje plátů skřípaly po zemi a ústa se měkce otvírala.

„Mám lepší nápad,“ zašeptal Frayol. „Ty si ho necháš a vyzkouším ho já!“

Ruce měl plné malých nožů.

Berg se znovu zapotácel, tvář se mu v šoku protáhla a nos se mu směšně kýval nad horním okrajem brnění. Pak ale zůstal stát, s nevšední odvahou kývl a zvolal: „Jak jste moudrý, sire rytíři. Prosím, poslužte si!“

„Máš odvahu, skřete,“ připustil Frayol.

Prsty se mu rozehrály a začal vrhat své nože. Mířil na otvory v brnění, boční prostor mezi nepřesně staženými pláty, na trpaslíkovu hlavu a špičky nohou.

Vzduch se naplnil sykotem kovu.

Ústa se otevřela. Začala zpívat. Zněla jako dětský sbor, nádherný zvuk uprostřed špíny a krve.

Nože vířily vzduchem a ústa je přitahovala jako včelu med, jeden po druhém končily mezi rty a ty se okamžitě zavíraly a pevně uvěznily čepel.

Nad dílnou se rozhostilo dusné ticho.

Frayol se natáhl a uchopil rukojeť jednoho z uvězněných nožů. Drhou rukou se opřel o plát a silně zatáhl. Vypadalo to, jako by se nože staly pevnou součástí zbroje.

Celou tu dobu stál trpaslík nehybně, teď se usmál, klidný a plný sebedůvěry. „Uděláme obchod, sire Frayole?“

Frayol si vzdychl. „Kolik?“

Berg teď rychle posmutněl a začal si brnění stahovat přes hlavu. „Pevně doufám, že se vás nedotkne má žádost o zaplacení v

hotovosti a předem," zašeptal. „Obávám se, že peněžní situace Temného pána už není taková, jako kdysi."

Frayol zaskřípal zuby. Potřebuju umění toho umaštěného špindíry, řekl si v duchu, nejen teď, ale i v budoucnu. Ale stejně… „Můj pán je Nelidský," zasyčel. „Je to Temný pán! Jeho tělo se hemží ohavnostmi. Není… účetní."

Berg zatřásl hlavou ještě smutněji. „Na nás všechny dolehly těžké časy," řekl s pochopením. „Ačkoliv," a tvář se mu poněkud rozjasnila, „můžeme se dohodnout a třeba byste si nemusel koupit brnění celé. Můžete mít například jen hrudní plát! Nebo bychom se mohli dohodnout na nějaké výměně! Ten váš plášť vypadá skvěle. Přidal bych vám za něj pár rukavic, kdybyste…"

Ohavný ,obchodní rituál pokračoval celé bezútěšné gritveské odpoledne.

Frayol se setkal s Corpetem uprostřed prázdné krajiny.

Corpete byl největší šampión Ledové země. Nohy se mu bořily do zmrzlé země jako kamenné pilíře, hruď měla rozměry ledovců které drtily pohoří mrazivých pustin a jeho paže se podobaly řekám, vzdutým po jarním tání.

Nad hlavou svíral Boží spár, a bicepsy mu lemovaly půvabnou čtverhrannou tvář. Ledově modré oči se smutně upřely na Frayola. „Jsem tvůj bratr," řekl.

Frayol stál uvolněný, rozkročený a s rukama spuštěnými podél těla. Cítil, jak ho na tvrdé kůži nepříjemně hřeje nové brnění napůl ukryté pod pláštěm. „Byl jsem tvůj bratr," odpověděl. „Změnili mě, Corpete."

„Nedovedu pochopit, proč jsi zaprodal svou duši."

„Naopak, já ji znovu získal. Odhodil jsem přetvářku, a tím jsem konečně prohlédl. Očistil jsem se. Není rozdílu mezi silami světla a tmy, Corpete, jen přetvářka. Možná, že dokonce podpírají jedna druhou."

Zdálo se, že se Corpetovi v očích zatřpytily slzy… ale Spár se nezachvěl. „Nerozumím. Poslední boj nevyhraješ. Existují proroctví…"

„Možná. Ale konečně jsem unikl tyranii nebes,“ zamumlal Frayol.

„Cože?“

„To nic,“ odpověděl Frayol.

„Nevím ani, proč jsi mě vyzval,“ prohlásil Corpete.

Ta věta se Frayolovi zdála nepochopitelná, ale neodpověděl. Teď už na tom vlastně ani nezáleželo.

„Nechci tě zabít,“ pokračoval Corpete. „Jsi můj bratr.“

„Zabiju já tebe. Nejsem tvůj bratr. Dělej, co je třeba, Corpete.“

Slzy se Corpetovi zatřpytily na tvářích. „Dělám to proto, abych tě osvobodil, bratře.“ Boží spár švihl dolů, pak doprava… a změnil se v mlhu, v rozmazaný kov, ve stovky, v tisíce mečíků, dlouhých jako ruka, které se zatřpytily Frayolovi ve vzduchu před obličejem.

Na hrudi, zádech a nohou se mu otevřela ústa a hlasy se harmonicky rozezněly.

Corpete zmateně ustoupil a Spár se sklonil k zemi. Mečíky vnikly do úst na různých místech Frayolova těla a on ucítil, jak se rty rychle svírají a tuhnou kolem malých čepelí.

Mlha smrti kolem Frayola zhoustla, usadila se a rozptýlila. Poslední ústa se s povdechem sevřela a píseň umlkla.

Corpete zíral a tváře měl ještě vlhké slzami. „Jsi naživu.“

„Jak vidíš.“ Frayol natáhl ruku, vytáhl Corpetovi Spár z povolných prstů a potěžkal zbraň v ruce…

U kořene čepele byla značka, ozdobné obrácené „B“ v rudé barvě. Byl to přesný zrcadlový obraz značky, kterou měl uprostřed prsou.

Frayol na něj upíral oči a cítil, jak se kolem něj točí svět.

Tohle půlvteřinové zaváhání stačilo Corpetovi, aby ho udeřil mohutnou pěstí do hlavy. Temný rytíř padl jako podťatý strom. Corpete chytil nůž, který vyčníval z brnění na Frayolově krku. Bezvýsledně s ním cloumal a pokoušel se jej s vypětím všech sil vytáhnout a pak ho napadlo zakroutit. Najednou se čepel pohybovala téměř bez odporu. Kovová ústa se otevřela a vydral se z nich slabý žalostný výkřik.

Další mizerná výrobní vada, pomyslel si Frayol, když se mu do lebky zaryl nůž.

Corpete ho choval v náručí a slzy mu teď tekly úplně volně. Frayol cítil, jak mu z těla uniká krev a kape na ztvrdlou zem. „Umírám," zachraptěl.

„Odpusť," zamumlal Corpete.

„Nenech mě zemřít samotného," sípal Frayol, „vezmi mě za ruku."

Corpete sevřel v obrovské ruce dlaň Temného rytíře.

Frayol strhl šampióna jediným silným pohybem k sobě a současně mu vyrazil vstříc zaťatou pěstí. Corpetova tvář se zbortila a propadla dovnitř. Frayol cítil, jak mu pod rukou praská nos a proniká do mozku.

Frayol odstrčil tělo, postavil se a neohrabaně si vytáhl nůž z hlavy. „Řekl jsem ti, že mě změnili," obrátil se k chladnoucí mrtvole. „Přestavěli mě. Můj mozek, sídlo duše, je v… bezpečné ochraně mého Pána." Pokrčil rameny. „Je to cena, kterou jsem byl připraven zaplatit. Kdybych byl stále ještě tvůj bratr, možná, že bych ti o tom vyprávěl. Ale já nejsem tvůj brat."

Zvedl Boží spár, překročil mrtvé tělo a odcházel.

Na Gritve padl Frayolův stín.

Berg se ukryl kdesi v hloubi své dílny. Jenže Frayolovi pěsti snadno pronikaly slabými stěnami. Vytáhl Zbrojíře za krk z trosek jeho vlastní výhně a srazil ho na zem mezi pomačkané a nedodělané pancíře a rozbité formy.

Pak mu podržel před zakrváceným obličejem Boží spár a nastrčil mu před oči ornament ve tvaru písmene „B". „Co mi k tomu řekneš, ty záprdku?"

Berg si povzdechl a snažil se vybrat si z pocuchaných vousů bláto. „Nemůžu předstírat, že to není má práce," odpověděl nakonec. „Vždycky jsem tušil, že se mi moje ješitnost jednoho dne vymstí. Ale já prostě nemůžu pustit tak nádherný kousek z dílny jen tak, nepodepsaný…"

Frayol zvedl lhostejný meč nad hlavu a prsty se mu vinuly kolem rukověti jako provazy. „Takže Gritve je ta tajemná země Mečířů a Mečíři jsou současně i Zbrojíři."

„Ano,“ odpověděl trpaslík neuvěřitelné ostře. „Dobrá. Prodáváme na obě strany. Na všechny strany. Děláme zbraně a zbroje, rytíři, je to naše zaměstnání. Dávno jsme odložili morální zábrany.“

„Živíte se krvavými ranami války… a při tom ji podporujete z vlastních zájmů. Ty a všichni ti ostatní zakrslíci.“

Berg pyšně pozvedl podlouhlou tvář. „Jenže válku teprve vyvoláme, rytíři, na to nezapomínej.“

Boží spár bleskl vzduchem.

Když Temný rytíř odešel, přivolal učedník Keet pomoc. Vytahali kusy Bergova těla ze sutin a složili je nahrubo k sobě. Zranění a zlomeniny vymazali jílem.

Kosti se spojily, svaly se pohnuly a začaly srůstat. Vyhřezlé vnitřnosti se zazmítaly jako klubko červů a vtáhly se do zarůstajícího břicha.

Po několika dnech otevřel Berg oči a hlasitě zasténal. Bolest byla strašlivá.

Nesmrtelnost, regenerace. Berga napadlo, co by byl Frayol asi udělal, kdyby věděl, že nejlepší zbroj je přísně střeženým tajemstvím trpaslíků, které si nechávají jen pro sebe…

Rytíř to mohl samozřejmě uhodnout, protože viděl jak se rány na Keetových zádech neuvěřitelně rychle zacelují. To byla od Keeta velká neopatrnost. Berg ho za to bude muset ještě přísně pokárat.

A právě tak bylo dobře, že se Frayol nedozvěděl, že on, Berg, nejdřív doručil falešné vyzvání Corpetovi. Potom by se byl teprve rozzuřil.

No, tak už to v obchodě chodí.

Kosti v končetinách se mu rovnaly a zaplavila ho vlna bolesti. Zavřel oči a čekal, až odplyne.

přeložil Jan Kantůrek